

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 12C/223/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215635
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kovalčíková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712215635.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Kovalčíkovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrhy na prerušenie konania **z a m i e t a** .

Návrhy v celom rozsahu **z a m i e t a** .

Odporcovi náhradu trov konania voči navrhovateľovi **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.09.2012 boli tunajšiemu súdu doručené podania navrhovateľa zo dňa 21.09.2012 označené ako „Žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ vedené pôvodne pod spisovou značkou 12C/223/2012, 12C/224/2012, 12C/225/2012, 12C/226/2012, 12C/227/2012, 12C/228/2012, 12C/230/2012, 12C/231/2012, 12C/232/2012, a 12C/233/2012, ktorými sa navrhovateľ domáha voči odporcovi náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Vzhľadom k tomu, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením zo dňa 28.01.2013 pod číslom konania 12C/223/2012-15 s tým, že uvedené veci sa budú viesť pod spisovou značkou 12C/223/2012.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako súd exekučný mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. S tým, že napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetných exekučných konaniach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že súd pristúpil k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po tak dlhej dobe. Navrhovateľovi tak vznikla majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si navrhovateľ v jednotlivých žalobách vyčíslil.

Pokiaľ išlo o vec 12C/223/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 481,28 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 481,28 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 28.11.2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému L. F., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 18.08.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 966,62,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 956,67,- Eur od 18.03.2009 do zaplataenia, a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28.12.2009.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 04.03.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.04.2011.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 12C/224/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 520,01 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom

súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal navrhovateľ vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 520,01 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 07.11.2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. J., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 19.08.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 1.222,54,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 754,81,- Eur od 15.04.2009 do zaplataenia, a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 24.11.2009.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXXX/XXXX-XX zo dňa 21.01.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie Krajský súd v Banskej Bystrici č.k. XXCoE/XXX/XXXX-XX zo dňa 19.08.2010 potvrdil. Spolu uvedené uznesenia nadobudli právoplatnosť dňa 06.09.2010.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 12C/225/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 567,95 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal navrhovateľ vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 567,95 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 19.04.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D.A. P., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 26.08.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 4.106,07,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 4.106,07,- Eur od 18.03.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 4.106,07,- Eur od 01.06.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28.05.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 02.12.2010 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2011.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 12C/226/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.489,95 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal navrhovateľ vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.489,95 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom

exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 09.03.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému A. E., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 22.09.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 179,22 Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 179,22 Eur od 18.04.2009 do zaplataenia, a zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 179,22 Eur od 02.07.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28.04.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 20.03.2012 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.06.2012.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 12C/227/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 400,15 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal navrhovateľ vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400,15 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide

o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 19.07.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. P.E. , a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 13.04.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 1.959,75 Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 1.959,75 Eur od 19.07.2009 do zaplataenia, a zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 1.959,75 Eur od 24.11.2009 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 23.09.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 03.01.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.11.2011.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 12C/228/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.253,92 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.253,92 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 18.01.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. T., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 08.12.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 331,85,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 310,46,- Eur od 27.06.2009 do zaplatenia, a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 18.02.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 16.05.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.12.2011.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 12C/230/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1078,74 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal navrhovateľ vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1078,74 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 15.07.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. G., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 16.12.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 489,53 Eur spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 489,53 Eur od 17.06.2009 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 489,53 Eur od 21.10.2009

do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.09.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 11.04.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.02.2012.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 12C/231/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 942,28 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 942,28 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 16.04.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému R.B. P., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 11.11.2009, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 504,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 504,- Eur od 06.06.2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 504,- Eur od 20.08.2010 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 07.06.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-18 zo dňa 16.08.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. XXCoE/XXX/XXXX zo dňa 23.11.2011 zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Tunajší

súd vo veci opätovne rozhodol uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 07.11.2012, ktorým žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.06.2013.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 12C/232/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 615,90 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal navrhovateľ vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Navrhovateľ tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 615,90 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 26.05.2011 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému L. E., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 26.04.2011, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. sumu 842,- Eur so zmenkovým úrokom vo výške 0,25% denne zo sumy 842,- Eur od 20.05.2009 do zaplatenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 842,- Eur od 23.09.2009 do zaplatenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 03.08.2011.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXX/XXXX-XX zo dňa 19.03.2012 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.02.2014.

Pokiaľ išlo o vec zapísanú pôvodne pod sp. zn. 12C/233/2012, tu si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 125,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 374,33 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou L. XXXXX/XXXX. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu

exekučného súdu mala vzniknúť navrhovateľovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 125,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho neťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 374,33 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal navrhovateľ pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen XXEr/XXXX/XXXX, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ, ako oprávnený subjekt podal dňa 21.09.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. H.Z.- S. L., a to na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. J. XXXXX/XX zo dňa 21.07.2010, ktorým rozhodcovský súd zaviazal povinného zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sumu 992,13 Eur spolu so zmenkovým úrokom z omeškania vo výške 0,25% denne zo sumy 992,13 Eur od 01.02.2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 992,13 Eur od 07.05.2010 do zaplataenia a nahradiť mu trovy rozhodcovského konania. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 14.10.2010.

Okresný súd uznesením č. k. XXEr/XXXX/XXXX-XX zo dňa 02.03.2011 exekučné konanie zamietol.

Odporca sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním zo dňa 22.07.2013. Pokiaľ išlo o uplatnený nárok na náhradu škody, odporca poukázal na všeobecné podmienky pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Odporca poukazuje na to, že lehota 15 dní na poverenie exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Odporca má navyše za to, že zo samotnej dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní sa nevzťahuje na rozhodnutie na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. V zmysle judikatúry Najvyššieho ako aj Ústavného súdu, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu a platnosť rozhodcovskej doložky.

Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadost") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti. Odporca poukazuje na to, že navrhovateľ podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby vo veci, odporca má za to, že ide o predčasné uplatnený nárok na súde.

Pokiaľ ide o existenciu prietáhov v konaní odporca uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinnom od 01. 01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietáhoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní alebo právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Navrhovateľ nepreukázal, že podal sťažnosť na prietahy v konaní, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, ani existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ani právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Z týchto dôvodov má odporca za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietáhov.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody vo výške 125,- Eur odporca uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ ale nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, odporca považoval za hypotetické. K tomuto názorovému presvedčeniu odporcu viedla skutočnosť, že navrhovateľ v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti s ohľadom na pravidelný beh vecí.

Navrhovateľ však neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, pretože nekonkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, a zároveň paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku ani za ušlý majetkový prospech. Navrhovateľ by v každom konkrétnom konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za spomínané vecné všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové.

Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbremeňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukazovaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými navrhovateľ exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Z uvedeného mal súd za to, že navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal ani vznik škody, ani výšku škody.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Je pravdou, že navrhovateľ poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné preťahy. Poskytovanie finančnej satisfakcie však nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Nie je preto možné vychádzať z paušálnej sumy 660,- Eur, ktorá by mala byť priznaná za každý rok preťahov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti prihliadal aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave alebo nie. Pokiaľ však navrhovateľ takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda príslušného súdu nemal ani len teoretickú možnosť prípadnú nápravu zjednať. Ďalej treba zdôrazniť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú právne bezvýznamné v predmetnom konaní, pretože náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok F. Č. J.. W.. XXCdo XXX/XXXX).

V neposlednom rade nie je možné nespomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s jeho aktivitou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známa notorieta, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval, a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení účinnom do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 do 17.01.2013, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenia, ako aj vykonané dokazovanie súd žalobu navrhovateľa vo veci pôvodného žalobného návrhu s pridelenou sp. zn. 12C/223/2012, ale aj vo veci ostatných žalobných návrhov, ktoré boli pôvodne zapísané pod sp. zn. 12C/224/2012, 12C/225/2012, 12C/226/2012, 12C/227/2012, 12C/228/2012, 12C/230/2012, 12C/231/2012, 12C/232/2012 a 12C/233/2012, zamietol ako neodôvodnenú a neopodstatnenú.

V § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, a to uznesenie NS SR sp. zn. X B. XXX/XXXX zo dňa 13.10.2011 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov J. Č.. X/XXXX J.. XX), uznesenie NS SR sp. zn. X B. XXX/XXXX zo dňa 18.09.2012 (publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov J. Č.. X/XXXX s. 35) a uznesenie NS SR sp. zn. X B. XXX/XXXX zo dňa 10. októbra 2012 publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov J. Č.. X/XXXX s. 27).

Exekučný súd sa už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom; nemôže naprávať chyby a nedostatky exekučného titulu. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy.

Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu závisí od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom (medziiným aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie), je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva (doložka) môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu určitú vec prejednať a rozhodnúť; pokiaľ je tento právny úkon absolútne neplatný, hľadí sa naň, akoby nikdy nebol uzavretý.

Ak exekučný súd skúma platnosť rozhodcovskej doložky, takýto postup nemožno považovať za posudzovanie vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu, ale takýto postup exekučného súdu treba považovať len za realizáciu oprávnenia vyplývajúceho z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Ako súd zistil vykonaným dokazovaním z obsahu predmetných exekučných spisov, vo všetkých prípadoch išlo o výkon rozhodcovských rozsudkov voči subjektom, ktoré mali postavenie spotrebiteľa. Pričom v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. X B. XXX/XXXX zo dňa 18.09.2012, v dôsledku toho aj v prípade, že spotrebiteľ ako účastník rozhodcovského konania nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní alebo podľa ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z., je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť

rozhodcovskej zmluvy (doložky); v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musí exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku.

Na základe uvedeného je možné vyvodiť, že exekučný súd v predmetných exekučných konaniach tým, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, postupoval v súlade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a teda nemožno dovodiť, že samotným zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči odporcovi. Nakoľko nebol naplnený tento zásadný pojmový predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, to malo za následok nedôvodnosť návrhu na začatie konania v celom rozsahu.

Napokon je potrebné uviesť, že rozhodcovské konanie v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. predstavuje fakultatívnu alternatívu k občianskemu súdnemu konaniu, ktorú si na uplatnenie svojich pohľadávok navrhovateľ voči svojim dlžníkom zvolil dobrovoľne, pričom tým nebolo dotknuté jeho právo uplatniť predmetné pohľadávky v občianskom súdnom konaní. Pokiaľ zvolil ako alternatívu pre uplatnenie svojich pohľadávok rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie, ktoré exekučný súd v rámci prieskumnej právomoci vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyhodnotil ako formálne a materiálne nevykonateľné, tak táto okolnosť nemôže byť na ťarchu odporcu.

K tvrdeniam navrhovateľa, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v zákonnej 15 - dňovej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. O..Ú. XXX/XXXX-XX zo dňa 14. 12.2012, v ktorom tento uviedol, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. V danom prípade vo všetkých desiatich exekučných konaniach súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Súd konštatuje, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani v jednom prípade absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Predmetom nároku, ktorý navrhovateľ v konaní uplatňuje je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, a to na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Predmetná zodpovednosť za škodu je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti. Pre úspešné uplatnenie nároku je však potrebné kumulatívne preukázať, že došlo k neprávnomu úradnému postupu, ďalej preukázať, že skutočne došlo k vzniku škody, ktorá je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu, a napokon je potrebné preukázať, že medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodu je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku poškodenému, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim t.j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Avšak súd napriek tomu dodáva, že navrhovateľ vznik majetkovej škody, ale aj nemajetkovej ujmy žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom nepreukázal, a táto v celom priebehu konania zostala len v rovine tvrdenia, a teda navrhovateľ ani v uvedenom smere neuniesol

dôkazné bremeno, ktorého mu z jeho procesného postavenia vyplývalo. Ani to však nič nemení na tom, že ak jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu, a to v danom prípade nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený a preukázaný, tak k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom nedošlo.

Súd mal na základe vyššie uvedeného za to, že navrhovateľ nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a preto považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Na základe uvedeného a po vykonaní dokazovania súd zamietol nároky navrhovateľa vo všetkých desiatich veciach vedených pôvodne pod spisovými značkami 12C/223/2012, 12C/224/2012, 12C/225/2012, 12C/226/2012, 12C/227/2012, 12C/228/2012, 12C/230/2012, 12C/231/2012, 12C/232/2012 a 12C/233/2012, ktoré boli na základe uznesenia č.k. 12C/223/2012-15 zo dňa 28.01.2013 spojené na spoločné konanie a vedené ďalej pod spisovou značkou 12C/223/2012.

V zmysle zásady úspechu účastníka v konaní podľa § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanému náležalo právo na náhradu vzniknutých trov konania. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovaný v prípade úspechu túto nepožadoval.

Dňa 26.06.2015 navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil súdu podanie zo dňa 26.06.2015, označené ako „Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky v konaní“, ktorým žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, ktorého termín bol vytýčený na deň 30.06.2015 o 10:00 hod. na Okresnom súde Zvolen, a to až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu. Navrhovateľ nesúhlasí s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici o tom, že sudcovia Okresného súdu Zvolen nie sú z prejednávania veci vylúčení. Navrhovateľ má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Zvolen a rozhodnutie krajského súdu hodnotí navrhovateľ ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv. Navrhovateľ zároveň uviedol, že vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 Ústavy SR, v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Navrhovateľ preto navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 12C/223/2012 prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním vecí na Okresnom súde Zvolen.

Navrhovateľ k svojmu návrhu na prerušenie konania priložil aj ústavnú sťažnosť zo dňa 26.06.2015, v ktorej ako sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, tj. právo na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie vecí nestranným súdom a základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tj. právo na nestranný súd zriadený zákonom, do ktorých malo byť zasiahnuté uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXNcC/XXX/XXXX-XX zo dňa 17.10.2012 tak, že ponechal Okresnému súdu Zvolen možnosť rozhodovať vo veci sťažovateľa tým, že nevylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Zvolen z prejednávania a rozhodovania vo veci sp. zn. 12C/223/2012.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. je súd povinný prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 O.s.p. K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. súd fakultatívne pristúpi vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet na také konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci navrhovateľ návrh na prerušenie konania odôvodnil podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, keď podľa jeho názoru krajský súd nesprávne rozhodol o nevyklúčení sudcov Okresného súdu Zvolen z prejednávania predmetnej právnej veci, a preto je potrebné vyčakať na rozhodnutie ústavného súdu o tejto sťažnosti. Súd má za to, že konanie o uvedenej ústavnej sťažnosti nie je konaním, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, resp. že by dokonca od jej vyriešenia priamo závisel výsledok sporu vo veci samej. To, či a ktorý sudca Okresného súdu Zvolen je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí navrhovateľa POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598, proti odporcovi Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p. vyriešil Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený a to tak, že vo svojich príslušných rozhodnutiach konštatoval, že pochybnosť o nezaujatosti môže existovať len u sudcu, ktorý sa prípadne podieľal alebo mohol podieľať na procese a rozhodovaní v konkrétnej veci, v ktorej mala navrhovateľovi vzniknúť ním tvrdená a uplatňovaná škoda z titulu nesprávneho úradného postupu. V predmetných veciach, ktoré boli spojené na spoločné konanie, dospel nadriadený súd k záveru, že dôvodná pochybnosť o nezaujatosti sudcu môže vzniknúť len vtedy, ak by vo veci o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy rozhodoval sudca, ktorý bol zákonným sudcom v exekučnom konaní, od postupu v ktorom si navrhovateľ nárok odvodzuje. Vychádzajúc z týchto úvah nadriadený súd z prejednávania a rozhodovania vecí vylúčil len sudcu, ktorý konal v príslušných exekučných veciach.

V zmysle vyššie uvedeného tunajší súd uzavrel, že neexistuje dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pretože neprebieha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Rovnako neexistuje ani dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., pretože otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie Ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako to vyplýva z uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne totožných veciach, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06.02.2013, resp. I. Ú. XX/XXXX zo dňa 13.02.2013. Uvedenými uzneseniami Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorými rozhodol tak, že nevyklúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vecí na návrh navrhovateľa, odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Keďže v prejednávanej veci neboli zistené podmienky pre prerušenie konania vyžadované ust. § 109 O.s.p., rozhodol súd tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol.

Dňa 26.06.2015 navrhovateľ súdu doručil návrh na prerušenie konania zo dňa 26.06.2015, ktorý odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. XC/X/XXXX konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade spoločnosť POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: 35 807 598. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia

Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom ide o nasledovné otázky:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

2. V prípade ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok má podľa navrhovateľa pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 12C/223/2012 zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Na základe uvedených dôvodov navrhol navrhovateľ konanie sp. zn. 12C/223/2012 prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru tunajšieho súdu v konaní, ktoré je vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. XC/X/XXXX sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní vo veci samej. A to, ani pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, ktorého predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 12C/223/2012. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré mali byť podľa tvrdenia navrhovateľa v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu unijného práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka unijného práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad unijného práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku hypotetickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore. Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdnym dvorom pri výklade práva EÚ. Konanie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je založené na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred

ktorým začal spor, a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdny dvor (porov. napr. nález Ú. J. Č..P.. O.. Ú. XXX/XXXX-XX zo dňa 18.04.2012).

Nakoľko v konaní sp. zn. 12C/223/2012 pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevystala potreba aplikácie unijného práva, v dôsledku toho nemohla v predmetnom konaní nastať ani potreba výkladu unijného práva. Z uvedeného dôvodu tunajší súd nemal dôvod položiť Súdny dvor prejudiciálne otázky ohľadom výkladu unijného práva, a z rovnakého dôvodu nemá ani dôvod na prerušenie konania na základe toho, že pred Súdny dvor podľa tvrdenia navrhovateľa prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach, odpoveď na ktoré podá Súdny dvor pre účely rozhodnutia v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. XC/X/XXXX. Na základe uvedeného, súd návrh navrhovateľa zo dňa 26.06.2015, ktorým žiadal konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušiť, ako v plnom rozsahu nedôvodný zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 práv. veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.
 1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
 3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
 4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
 6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
 7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
 8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,

9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
10. bol odvolacím súdom schválený zmier,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).